

112
110
116
106
121
101
161
061
211
011

OLPHI PRÆCEPTA

computandum verum locum, mediante æquatione Luminis.

Si verò quærendus est locus Lunæ extra Copulas, nec propter Copulas; geminâ viâ potest pergi.

Per præc. 119
128. 127.
115. 114. 113.

I. Vel ponendo locum fictum ut verum, & correctione Anomalie mediæ, ut supra. Ubi sit sæpè, ut videatur quærendus locus Lunæ, sed consultus sit, eo vel posito, ut jam notis, quærere & corrigere ipsam Anomaliam mediam. Ut si jubearis ad horam observatæ ☾ ☽ ☿, quærere locum Lunæ; præstat posito loco Veneris, pro vero Lunæ, quærere Anomaliam mediam, & sic tempus, idq; comparare cum tempore tradito; quia hoc facilius est.

Per præc. 125

II. Vel per geminus cum ficto ad exquirendam Æquationem Luminis. Tunc facilius quidem est labor per Tabulam, ut excerptam ex ea Luminis Æquationem, prout titulus ejus voluerit, vel addamus loco ficto, vel detrahamus; eritq; inventus locus Lunæ in Orbita. At quia Luminis æquatio non excerptur satis ad gustum curiosorum exacta: sumant ergo illi sibi laborem, haud parum sanè molestum, excerpti ex Tabulâ, Scrupula menstrua, Exortem, & per ea formandi æquationem hanc; eaque utantur eodem modo.

Per præc. 122
121. 120. 116.
115. 114. 113.

Sic in Genesi RUDOLPHI, cum locus Lunæ fictus sit 2°. 5'. 15" ☽. Æquatio Luminis 6. 11. vel exactior 6. 25" Subtr. erit ergo locus Lunæ absolutus in orbita 1°. 58'. 50" ☽.

Hic quia Æquationis Luminis elementa duo, sunt anguli, & sic tres æquationes; totidem lineas motus Lunæ, ficti, propè-veri, & veri, afficiant lineæ motus mediæ: expedit hanc varietatem quadamtenus representare. Ergo si Luna ratione primæ æqualitatis futura fuisset in B, & lineæ ficti loci TB, sed per competentem menstruum, ex area suâ TBC, conversa in angulum BTQ, transposita sit in Q; ut sit lineæ loci propè-veri TQ, secans circulum in π, tunc Variationem exhibens areola, erit πT, quæ conversa in angulum, valeat QT X: erit ergo lineæ loci Lunæ absoluti TX. Ita ex menstruis reductâ BTQ. Adjectoria, & ex Variatione QTX Subtractoria, conficitur tandem æquatio Luminis XT B adjectoria; & Luna propter primam æquationem est in B, propter secundam in Q, propter tertiam in X verissimè.

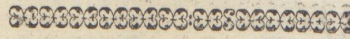
Applicatio
Præcepti ad
Sch. V. 111.

Rursum autem moneo, ne quis tres lineas (in Schemate VIII.) ex Centro Terræ exeuntes, pro loco Lunæ unico, mihi imputet; tres enim omnino sunt in re ipsa æquationes.

Et jam omnes partes calculi, vocati sunt ad leges Geometricas; ut non facile casus aliquis existeret possit, qui non ad unum aliquod ex his octo Schematibus reduci, exque hac Commentationiculâ explicari possit. Spero autem Studiosos artis, superatâ brevis temporis difficultate, cognoscendi hanc positionum novitatem, amœnissimam habituros deinceps exercendæ Geometriæ palæstram. Cæteris, qui hoc exercitium detractent, ad finem calculi properantes, prospectum est de Tabulâ Æquationis Luminis se

præcepto 123

compositæ, quæ illos omni hoc labore cautiônumque sollicitudine levabit.

CAPUT XXVII.

DE LATITUDINE LUNÆ MENSURATA, ejusque Tabulis.

DE Circuitu Nodorum retrogrado, soluto à legibus mensis, & de simplici latitudine Lunæ, quam habet illa ex suo Eccentrico, nunquam tamen puram, nisi in Copulis, vel ipsius Lunæ, (secundum Tychonem) vel Nodi cum Sole, ejusve opposito; de hac, inquam, ejusq; Tabulâ, egi in Capite XXV. Quicquid illi accessit in super, Præcept. 118 ratione mensis, inventum ex inventione Tychonis est; etsi vestigia fossi (an aliqua licet observare in nonnullis veterum observationibus.

Non est autem res adhuc ex omni parte liquida. Tycho enim, cum angulo parvo inclinatam habeat orbitam Lunæ in Copulis; etiam parvo angulo Lunam emittit è Copulis, cum Nodis Lunæ existentibus. Id verò deprehendi ego valde adversum esse observationibus Eclipticum; ut quæ omnino testantur de angulo tanto, quanta sit in Quadraturis, Lunæ latitudo; quasi una & eadem inclinatio, hujus Eccentrici ad Eclipticam, maneat toto illo mense, quo Sol obambulat loca Nodorum, Lunæque non tantum in magnam tunc latitudinem 5°. 18' evadat in Quadris, sed etiam equaliter angulo incipiat excurrere à Sole. Atqui si conitans semper maneret angulus magnus, per totum iter Lunæ à Sole ad ejus quadratum, non posset Luna, cum Nodos invenit in Octantibus, latitudinem nihilominus habere parvulam, quam tamen Tycho observationibus idoneis comprobavit.

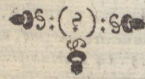
Variatio latitudinis mensura forma dubia

Ob hanc perplexitatem, diu admodum versatus sum in magnis erroribus; cum altera manu medicinam afferem Eclipsibus, altera eam rursus subtraherem, relapsus in æquipollentiam Tychonicam; ut jam statim apparebit: si tamen unum hoc monero, tum demum eadem præstari per has Hypotheses, quæ per Tychonicas Progymnasmatum: si ea ipsæ etiam quantitatibus applicentur. In quibus quid inter utrumq; diversitatis intersit, opere pretium est, diligenter observare in præcepto sequenti. Illud commodiùs hic moneo, me Nodi locum ad nostra tempora promovisse ad 25' scrupula.

Quærens in Tabula cum Tycho non parient in eodem.

Vide Prolog. Ephemerid.

Quæ igitur ex hac promotione diversitas in latitudinem redundat, ea prius detrahenda est de differentia Tychonici & mei calculi: tunc demum de æquipollentia Hypothesium ferri poterit judicium sanum. Ergo ad opus.

Veram

Ende
Anfang